

САДРЖАЈ:

Одредба Устава Р.Србије.....	2
Појам суверености.....	2
Теорије о носиоцима суверености.....	3-7
Устав и сувереност.....	7
Проблеми носиоца суверености.....	7-9
Литература.....	10
Устав Републике Србије чл. 2 предвиђа Носиоци суверености Члан 2.	

Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника.

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

Међутим, Предлогом Устава, у члану 102. ст. 2. јасно се ставља до знања да мандат не припада народним посланицима већ странкама.

На тај начин се доводи у питање члан 2. Предлога који се односи на сувереност коју грађани остварују преко својих изабраних представника, чиме долази до присвајања суверености од стране политичких странака, што је у члану 2. ст. 2 изричито забрањено.

Тако, народни посланици, као изабрани представници грађана – носилаца суверености, немају ни слободу одлучивања при гласању за предлоге закона у Народној скупштини, јер би свако гласање које би било у супротности са директивом политичке странке аутоматски доводило до неопозивог стављања мандата на располагање политичкој странци на чији је предлог народни посланик изабран.

Тако одредба садржана у члану 102. ст. 2 не кореспондира ни са чланом 5. ст. 4 Предлога, којим је утврђено да политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи.

Појам суверености

Једна од основних дилема у схватању суверености јесте да ли је сувереност факт или фактичко својство државе или, пак, право државе. У науци преовлађује мишљење да је сувереност правни израз једног фактичког својства државне власти који проистиче из чињенице да држава располаже самосталним војним апаратом принуде који јој омогућава вођење независне и самосталне спољне и унутрашње политике. Сувереност се не састоји у фактичкој неограничености него у правној неограничености државне власти. Под релативном неограниченошћу и супермацијом државне власти подразумева се стање и способност државе да на основу своје војне, економске и политичке моћи редовно и у довољној мери остварује своје политичке циљеве уз респектовање фактичких међународних и унутрашњих политичких ограничења.

Теорије о носиоцима суверености

О томе ко је носилац државне суверености постоји више теорија: теократска, легитимистичка, друштвеног уговора, националне суверености и марксистичка.

Према теократској терорији, носилац суверености је Бог

(*omnis potestas a Deo*), који је поверава на вршење владаоцу као свом земаљском намеснику. Владалац је пак, сматран *pro vice Christi*, па пошто је Бог био извор целокупне власти, владаоцу су поданици дуговали неограничену покорност. Теократска доктрина је јединствена у томе да је на земљи владајућа божја воља преко владоца као божјег изасланика, али се у оквиру ње уочавају два одговора на питање како постаје владалац. Према једној варијанти (доктрина божанског натприродног права), Бог одређује владоца као носиоца

суверености на земљи непосредно, док према другој (доктрина божанског права провиђења), Бог то чини посредством провиђења ,које утискује догађајима или људима. Ова друга варијанта је блажи облик теократске доктрине. Од ње је, вероватно ,пошао Хитлер када је у једном свом говору од априла 1939 рекао: "Моја најдубља осећања не могу боље изразити до у облику благодарења Провиђењу које ме је позвало и помогло ми..да постанем Fuhrer мога народа."

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com